Annus XIII - Vol. XIII 7 Iulii 1921 Num. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

EPISTOLA ENCYCLICA

AD PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS, PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE DCC NATALI SANCTI DOMINICI CELEBRANDO.

BENEDICTUS PP. XV

VENERABILES FRATRES, SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Fausto appetente die, cum, abhinc septingentis annis, illud sanctitatis lumen, Dominicus, ex his miseriis excessit ad sedes beatorum, Nobis, qui iamdiu sumus in clientibus ipsius perstudiosis, maxime ex quo Ecclesiae Bononiensis, quae eius religiosissime custodit cineres, inivimus gubernationem, Nobis, inquimus, valde libentibus contingit posse ex hac Cathedra Apostolica christianum populum hortari ad memoriam viri sanctissimi celebrandam: quo ipso non solum pietati Nostrae satisfacimus, verum etiam magno quodam grati animi officio erga et Patrem legiferum et inclytam eius familiam perfungi videmur.

Etenim ut is plane homo Dei verissimeque Dominicus, sic totus Ecclesiae sanctae fuit, quae invictissimum fidei propugnatorem ipsum habet: qui autem ab eo conditus est Ordo Praedicatorum, praeclarum semper Romanae Ecclesiae praesidium exstitit. Quamobrem non modo *in diebus*

suis corroboravit templum [1], sed defensionis eius perpetuitati Dominicus consuluit: ut, quae Honorius III, ratum habens Ordinem, edixit: « ... attendentes fratres ordinis tui futuros pugiles fidei et vera mundi lumina », ea ut vates cecinisse videatur.

Profecto, ut omnes norunt, ad propagandum Dei regnum nullo alio instrumento usus est Iesus Christus, nisi praedicatione Evangelii, id est viva suorum voce praeconum, qui caelestem doctrinam usquequaque diffunderent: *Docete*, inquit, *omnes gentes* [2]. — *Praedicate Evangelium omni creaturae* [3]. Itaque ex Apostolorum, maximeque S. Pauli, praedicatione, quam Patrum deinceps Doctorumque institutio et disciplina est subsecuta, factum est, ut hominum mentes veritatis lumine illustrarentur animique virtutum omnium amorem conciperent. Hanc ipsam omnino rationem adhibens ad animarum salutem Dominicus, id sibi suisque proposuit, *tradere aliis contemplata;* ob eamque rem, una cum officio et paupertatem et vitae innocentiam et religiosam disciplinam colendi, sanctum et sollemne iussit esse suo Ordini, sedulo incumbere in studia doctrinae et in praedicationem veritatis.

Iam vero in dominicana praedicatione haec tria, tamquam insignia, eluxerunt: magna quaedam doctrinae soliditas, plenum fidelitatis erga Sedem Apostolicam obsequium, pietas in Virginem Matrem eximia.

Quamvis enim mature se Dominicus natum sentiret ad praedicandum, tamen non id muneris suscepit, nisi cum in Palentino Athenaeo philosophiae ac theologiae multam dedisset operam, diuque in sanctorum Patrum studio versatus, iis ducibus atque magistris, Scripturae sacrae divitias, praecipueque Pauli, in suum tamquam succum et sanguinem convertisset.

[1] Eccli. L, 1.
[2] Matth. XXVIII, 19.
[3] Marc. XVI, 15.

Quantum is rerum divinarum scientia valeret, non multo post perspici licuit, in eius disputationibus adversus haereticos; quos quidem, ad oppugnanda Fidei dogmata omnibus artibus et fallaciis armatos, tamen mirabile erat quam strenue convinceret ac refutaret. Idque Tolosae maxime apparuit, in urbe scilicet quae tum princeps et caput haeresum habebatur, quo doctissimus quisque adversariorum convenerat. Memoriae proditum est, ipsum cum primis sodalibus, opere atque sermone potentibus, insolentiae haereticorum invictum restitisse: quin eorum non solum cohibuisse vim, sed animos etiam eloquentia et caritate sic mitigasse, ut ingentem numerum in sinum Ecclesiae matris revocaret. Cui, pro Fide dimicanti, Deus ipse praesentissimus aderat; ut cum, accepta, quam haeretici dederant, condicione ut suum quisque librum igni traderet, combustis ceteris, unus ipsius liber intactus a flamma inviolatusque permansit. Ita, Dominici virtute, Europa Albigensium haeresis periculo liberata est.

Hac autem solidae doctrinae laude ipsos suos filios ornatos esse iussit. Etenim, vixdum approbato ab Apostolica Sede suo Ordine, ac nobili Praedicatorum appellatione eidem confirmata, is religiosas suas domos quam proximas celeberrimis studiorum Universitatibus condere instituit, quo et facilius eius alumni se omni disciplinarum genere excolerent, et plures ex bonarum artium studiosis novae huic familiae sese adiungerent. Itaque dominicanum institutum iam inde ab initio tamquam insignitam doctrinae notam praesetulit: eiusque hoc velut proprium opus munusque semper fuit variis errorum malis mederi et christianae fidei lumen diffundere, quandoquidem nihil tam obstat sempiternae saluti quam veritatis ignoratio opinionumque perversitas. Non mirum est igitur, si omnium oculos animosque ad se convertit huius nova vis apostolatus, quae quum Evangelio doctrinisque Patrum niteretur, tum cognitionum omnis generis copia commendabatur.

Atque ipsa quidem Dei sapientia per dominicanos sodales loqui visa est, cum in eis magni illi christianae sapientiae praecones et defensores eminebant, Hyacinthus Polonus, Petrus Martyr, Vincentius Ferrerius, item homines ingeniis praestantes disciplinisque optimis eruditissimi, ut Albertus Magnus, ut Raymundus de Peñafort, ut Thomas Aquinas, quo maxime Dominici alumno vere Deus *Ecclesiam suam illuminare dignatus est.* Quare hic Ordo cum permagni semper sit habitus ob magisterium veritatis, tum vero egregiam laudem adeptus est, cum Thomae doctrinam Ecclesia suam propriam edixit esse, eumdemque Doctorem, singularibus Pontificum praeconiis honestatum, magistrum scholis catholicis dedit et patronum.

Cum hoc autem tanto studio retinendae tuendaeque Fidei summum in Dominico cohaerebat obsequium erga Apostolicam Sedem. Sic enim accepimus provolutum ad pedes Innocentii III, eum se defensioni Romani Pontificatus devovisse, eidemque decessori Nostro, postera nocte, in somnis visum esse inclinatam Basilicae Lateranensis molem suis humeris animosum sustinere. — Illud etiam, historia teste, scimus, cum primos disciplinae suae alumnos ad christianam perfectionem informaret, cogitasse Dominicum de colligenda ex piis religiosisque laicis quadam sacra militia, quae simul Ecclesiae iura defenderet, simul haeresibus fortiter repugnaret. Hinc ille profectus est dominicanorum Ordo Tertius, qui quidem, perfectioris vitae institutum in saecularibus vulgando, permagna paraturus erat Ecclesiae matri et ornamenta et praesidia.

Tradita autem a legifero Patre, venit ad filios tantae cum hac Cathedra coniunctionis hereditas. Quotiescumque igitur ob infatuatas erroribus mentes hominum factum est, ut vel populorum motibus vel principum iniuriis laboraret Ecclesia, habuit haec Apostolica Sedes in dominicanis sodalibus, qui, patrocinium et veritatis et iustitiae suscipientes, peropportuno sibi adiumento essent ad

suae conservandum splendorem auctoritatis. Nam quis ignorat quam se praeclare gesserit in hoc genere dominicana illa virgo, Catharina Senensis, quae, urgente caritate Iesu Christi, difficultates incredibiles eluctata, Summo Pontifici persuasit - quod nemo alius potuerat - ut ad suam Romanam Sedem, LXX annorum intervallo, reverteretur; quaeque deinde, dum Occidentalis Ecclesia diro schismate lacerabatur, magnum christifidelium numerum in fide et obsequio legitimi Pontificis retinuit?

Atque, ut cetera omittamus, non est praetereundum ex dominicanis sodalibus Pontifices Romanos magni nominis exstitisse quattuor; quorum postremus, sanctus Pius V, immortaliter de re christiana civilique meritus est; qui cum, magna instantia atque hortatu, catholicorum principum arma sibi societate adiunxisset, apud Echinadas insulas, Turcarum opes in perpetuum profligavit, auspice atque adiutrice Virgine Deipara, quam propterea *Auxilium Christianorum* deinceps salutari iussit.

In quo luculenter id etiam ostenditur, quod diximus exstare tertium in praedicatione dominicanorum: pietas erga magnam Dei Matrem studiosissima. Naupactensem enim victoriam divinitus cognovisse Pontifex perhibetur eo temporis articulo fieri, dum per orbem catholicum piorum sodalitates Mariam sanctissimi Rosarii implorabant formulâ, quam ipse Praedicatorum Parens invenerat, per suosque alumnos deinceps longe lateque propagandam curaverat. Etenim Virginem beatissimam cum matris loco diligeret, eius maxime patrocinio confisus, Dominicus ad Fidei causam agendam aggressus est. Itaque, adversus Albigenses haereticos, qui cum alia Fidei capita, tum divinam maternitatem virginitatemque Mariae omnibus contumeliis insequebantur, ille, horum dogmatum sanctitatem pro viribus tuendo, auxilium ipsius Virginis Matris invocabat, ea saepissime verba usurpans: « Dignare me laudare te, Virgo sacrata; da mihi virtutem contra hostes tuos ».

Quam grate autem complexa sit caelorum Regina pientissimum servum, ex eo facile colligitur, quod huius ministerio usa est, ut sanctissimum Rosarium Ecclesiam, Filii sui Sponsam, edoceret : illam precationem scilicet quae cum simul voce et mente fiat - mysteriis religionis potissimis contemplandis, dum oratio dominica quindecies totidemque decades salutationum Mariae iterantur - accommodatissima est ad pietatem omnemque virtutem vulgo alendam et excitandam. Iure igitur suis alumnis praecepit Dominicus ut, Dei verbum populis tradentes, in hac orandi forma audientium animis inculcanda saepe studioseque versarentur, cuius exploratissimam haberet utilitatem. Probe enim noverat Mariam ex una parte quidem tantum auctoritate apud Filium divinum posse, ut is, quidquid gratiarum hominibus confert, illa semper administra et arbitra conferat, ex altera autem tam benignae clementisque esse naturae ut, cum ultro solita sit miseris succurrere, omnino nequeat opem postulantibus recusare. Itaque eam, qualem consuevit Ecclesia salutare *matrem gratiae matremque misericordiae*, talem semper, Rosario praesertim adhibito, experta est; qua re Romani Pontifices nullam umquam occasionem usque adhuc omiserunt, quin Mariale Rosarium summis laudibus efferrent, atque Apostolicae Indulgentiae muneribus locupletarent.

Iam vero dominicani instituti - ut ipsi intelligitis, venerabiles fratres, - non minor est hoc tempore quam ipsius Auctoris aetate opportunitas. — Quam multi hodie sunt, qui pane vitae, id est caelesti doctrina, destituti, tamquam inedia consumuntur; quam multi, quos, veri specie deceptos, magna errorum varietas avertit a Fide : quorum omnium necessitatibus ut congruenter sacerdotes, verbum Dei ministrando, subveniant, quantopere ipsos tum alienae salutis cupidos, tum vero solida rerum divinarum scientia instructos esse oportet. Quot etiam ingrati et immemores Ecclesiae filii, a Iesu Christi Vicario vel rerum ignoratione vel mala voluntate aversi sunt, quos ad com-

munis Parentis sinum opus est adduci. Ad ista vero aliaque omne genus mala huius saeculi sananda quantum materno Mariae patrocinio indigemus !

Habent igitur dominicani sodales paene immensum sibi campum, in quo utilissime pro communi salute contendant. Quare omnibus, quotquot huius disciplinae sunt, magnopere auctores sumus, ut in his sollemnibus saecularibus suos animos quodammodo renovent ad sanctissimi Conditoris exemplum, seque tali patre praestare instituant cotidie digniores. Ceteris nimirum in hoc antecedent, ut est consentaneum, filii eius ex primo Ordine, iique posthac vel alacriorem dabunt operam eiusmodi praedicationi divini verbi, unde in hominibus, cum obsequio erga beati Petri successorem ac pietate in Virginem Matrem, cognitio crescat tuitioque veritatis. Sed a Tertiariis quoque sodalibus dominicanis plurimum utilitatis exspectat Ecclesia, si quidem ad Patriarchae sui spiritum sese diligentius accommodare studuerint, rudes videlicet imperitosque de plebe christianae doctrinae praeceptis instruendo. In quo ut multi illi assiduique sint, cupimus et optamus : res enim agitur maximi ad animarum bonum momenti. Denique universis Dominici Patris alumnis hoc volumus peculiari esse curae, ut usquequaque Mariali Rosario populus christianus assuescat ; quod quidem eum Nos, decessorum Nostrorum, in primisque fel. rec. Leonis XIII, vestigia persecuti, per occasionem hortati sumus, vehementerque, in his temporum acerbitatibus, hortamur : idque si feliciter evenerit, huius saecularis memoriae celebritatem satis fructuosam fuisse putabimus.

Auspicem interim divinorum munerum ac benevolentiae Nostrae testem, Apostolicam benedictionem vobis, venerabiles fratres, vestroque clero ac populo amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIX iunii, in festo Apostolorum Principum, anno MCMXXI, Pontificatus Nostri septimo.

BENEDICTUS PP. XV

CONSTITUTIO APOSTOLICA

MARIANNENSIS

DISMEMBRATIONIS ET ERECTIONIS DIOECESIS BELLOHORIZONTINAE

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Pastoralis sollicitudo onus Nobis imponit diligentissime curandi ut catholici orbis regiminis distributio temporum et locorum necessitatibus apte respondeat. Nobis est propterea vigilandum ut variis in regionibus circumscriptionum ecclesiasticarum numerus augeatur, prout opportunitas ac praesertim spirituale christifidelium bonum exposcit.

Cum itaque Mariannensem archidioecesim, quae extensione territorii et populorum frequentia inter maiores est connumeranda, partiri animarum bonum et regiminis ratio consulat, Nos id faciendum statuimus.

Quapropter, de consulto dilectorum filiorum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, qui S. Congregationi Consistoriali praepositi sunt, peractis omnibus, quae scitu ad rem necessaria erant, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, facultate quoque utentes Nobis et S. Sedi reservata in Apostolicis sub plumbo Litteris quarum initium « Ad universas orbis Ecclesias » datis Romae die vigesima septima mensis aprilis anni millesimi octingentesimi nonagesimi secundi, libere novam ineundi in Brasiliana Republica dioecesum dismembrationem, quoties id expedire videretur, de Apostolicae potestatis plenitudine, praedictam archidioecesim Mariannensem bifariam dividimus, eamque ad orientem versus coarctamus, et in occidentali parte novam dioecesim, *Bellohorizontinam* nuncupandam, erigimus.

Hisce autem novae dioecesi assignamus et attribuimus municipia vulgo *Prefectura de Bello Horizonte, Contagem, Santa Luzia, Sabará, Caeté, Siete Lagoâs, Bomfim, Entre Rios, Santa Quiteria, Itauna, Pará, Pequy, Pitanguy, Divinopolis, Itapecerica, Oliveira, Passatiempo, Campo-Bello, Perdoês, Bom Succeso* cum paroecia *Hitiruna* nuncupata.

Bellohorizontinae dioecesis ita limitibus definitae sedem et cathedram episcopalem in urbe « Bello-Horizonte », a qua dioecesis ipsa nomen mutuatur, erigimus ac instituimus, eamque idcirco ad civitatis episcopalis fastigium evehimus, una cum omnibus iuribus ac privilegiis, quibus ceterae civitates episcopales iure communi fruuntur et gaudent.

Ecclesiam autem ibidem exstantem et Beatae Mariae Virgini in caelum Assumptae dicatam ad Cathedralis statum et dignitatem evehimus et extollimus; simulque ipsi eiusque pro tempore Episcopis tribuimus honores, insignia, favores, gratias, privilegia et iura, quibus aliae cathedrales Ecclesiae ac eorum Antistites iure communi, vel legitima consuetudine, pollent ac fruuntur.

Quam cathedralem Ecclesiam suffraganeam constituimus metropoitanae Ecclesiae Mariannensis, illiusque pro tempore Episcopos iuri metropolitico praefati Mariannensis Archiepiscopi subiicimus; Nobis tamen et Apostolicae Sedi reservata facultate libere novam decernendi istius dioecesis dismembrationem, quoties opportunum in Domino videatur.

Quod vero attinet ad huius dioecesis administrationem et regimen, ad Capituli cathedralis vel consultorum collegii institutionem, ad Seminarii dioecesani erectionem, ad Vicarii Capitularis, seu Administratoris sede vacante, electionem, ad ipsorum clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones decernunt.

Quod vero ad clerum spectat, statuimus ut, statim ac dismembratio archidioecesis Mariannensis, novaeque dioecesis Bellohorizontinae erectio effecta sit, eo ipso presbyteri illi Ecclesiae adscripti censeantur, in cuius territorio legitime exstant, vel animarum cura, vel aliquo ecclesiastico officio detenti.

Episcopalem autem mensam constituent Curiae episcopalis taxae aliaeque fidelium oblationes, in quorum bonum nova haec dioecesis erecta est.

Volumus praeterea ut huius dioecesis sumptibus duo delecti iuvenes bonae spei in Pontificium Collegium Pium Latinum Americanum de Urbe non intermissa vice mittantur, ut ibi, sub ipsis fere oculis Romanorum Pontificum, ecclesiasticis disciplinis incumbant.

Mandamus insuper ut omnia documenta et acta, quae hanc dioecesim eiusque clericos et fideles respiciunt, quamprimum fieri poterit, a cancellaria archidioecesis Mariannensis tradantur cancellariae dioecesis Bellohorizontinae, ut in eius archivo custodiantur.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam si quilibet, quorum interest vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in

controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Ad haec omnia, ut supra, exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Henricum Gasparri, Archiepiscopum titularem Sebastensem, in Brasiliana Republica Apostolicum Nuntium, eidemque tribuimus necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et definitive pronuntiandi super quavis difficultate vel oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura; facto insuper eidem onere ad Sacram Congregationem Consistorialem mittendi, infra sex menses, a data praesentium litterarum computandos, authenticum exemplar exsecutionis peractae.

Mandamus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus fides tribuatur, quae hisce Nostris Litteris tribueretur, si exhibitae vel ostensae forent.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus, universalibusque Conciliis editis, specialibus, vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Nemini ergo has Litteras Nostras dismembrationis, erectionis, decreti, mandati, derogationis et voluntatis infringere vel contraire liceat. Si quis vero, temerario ausu, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo primo, die decima prima mensis februarii, Pontificatus Nostri anno septimo.

✠ C. Card. DE LAI, *Episc. Sabinen.*
S. Congr. Consist. Secretarius.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXIII, n. 5.

LITTERAE APOSTOLICAE

1

CATHEDRALE TEMPLUM SAMOGITIENSE TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS ORNATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Cathedralis ecclesia Samogitiensis Deo sacra in honorem Ss. Petri et Pauli Apostolorum quae « Caunae » in Lituania exstat, tum antiquitate, tum structura, tum artis monumentis, tum germana populi religione praefulgens, iure meritoque inter potiora totius Lituaniae templa accensetur. Et re quidem vera sacra haec aedes ineunte saeculo XV cura Vytauti, Magni Ducis Lituaniae, gothico stylo exstructa, tanta molis amplitudine eminet, ut omnibus regionis ecclesiis antecellat. Ipsam postea Patribus Augustinianis donatam, per longam saeculorum seriem Lituaniae Antistites, proceres, nobiles et fideles novis continuo operibus auxerunt ac singularibus privilegiis ornarunt. Illud quidem memorare iuvat, ecclesiam ipsam, licet gravissimas iacturas perpessam, hostili manu a Suedis anno 1655 vastatam, et anno 1733 igni consumptam, nihilominus nunquam fuisse funditus deletam, sed brevi, favente Deo, ad pristinum decus rediisse. Singularibus artis monumentis et picturis potissimum ornata, et pretiosa quidem supellectili refecta, sacra eadem aedes pluribus beatorum Caelitum relliquiis nobilitatur. Adsunt in ea recentiorum Samogitiensium Antistitum sepulcra, nempe Matthiae III Valančius Episcopi de religione ac de re literaria in Lituania optime meriti, Pastoris et scriptoris eximia apud populum Lituanum fama florentis; Miecislai I Pallulon, fidei et libertatis ecclesiasticae intrepidi vindicis adversus impetus schismatici Russorum gubernii ac dioecesis egregii administratoris; et pii Antistitis Casparis Cirtautas, quo auspice, conrogata a civibus universis stipe, ecclesia cathedralis praeclare instructa est atque ornata. Iamvero hoc anno adventante mense septembri, venerabilis frater Franciscus Karevicius, Episcopus Samogitiensis retulit ad nos, occasione auspicatissima quinti iam elapsi saeculi ex quo, auctoritate et gratia Sanctae huius Sedis, condita primum est dioecesis Samogitiensis, sollemnia esse celebranda festa, sibique et clero populoque suo in votis admodum esse, ut ad maiorem Dei gloriam, ad pietatis christianae incrementum atque ad dioecesis eiusdem suae decus augendum, cathedrale templum ad Basilicae minoris dignitatem prove-

here dignemur: Nos autem, animo repetentes veteres praenobilis illius templi memorias, probe simul noscentes pro tempore urbem « Caunam » factam esse civitatem principem et caput universae Lituaniae feliciter resurgentis, ibique constitutum fuisse supremi Reipublicae magistratus sedem, ideoque in ecclesia cathedrali etiam praecipuos civiles eventus fore sollemni religiosa pompa recolendos, votis his annuendum propensa voluntate existimavimus. Quae cum ita sint, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, cathedrale templum Samogitiense Deo sacrum in honorem Ss. Principum Apostolorum Petri et Pauli, ad Basilicae minoris gradum promovemus, illique privilegia omnia tribuimus quae minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Haec concedimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas et efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI aprilis MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a secretis Status.*

II

PIA ASSOCIATIO SUB TITULO « EUCHARISTICI FOEDERIS » MEDIOLANI ERECTA, IN ARCHICONFRATERNITATEM SEU PRIMARIAM ASSOCIATIONEM PROMOVETUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Procurator generalis Ordinis Carmelitarum Excalceatorum refert ad Nos iam inde ab anno MDCCCLXXXXVI in ecclesia sub titulo « Corporis Domini » Ordinis ipsius Mediolanensi coenobio adnexa, Piam Associationem sub titulo « Eucharistici Foederis » fuisse rite institutam, ad finem praecipuum ut fideles prope sacrum Tabernaculum in sacram militiam coirent et Christi Iesu regnum in familiis et in universa civili societate promoverent, simulque per Sacramentum amoris a Deo impetrarent sanctae Matris Ecclesiae exaltationem, dissidentium et schismaticorum ad veram fidem conversionem, ut unum fiat sub unico Pastore ovile. Addidit idem Procurator frugiferam hanc Societatem, ab Archiepiscopo Mediolanensi et a pluribus Antistitibus

probatam, favente Deo, brevi se effudisse et per Italiam et extra per universum fere orbem catholicum, et modo ingenti sodalium numero florere. Edocemur quidem hanc Associationem a Decessore Nostro Leone PP. XIII rec. me. pluribus fuisse indulgentiis et privilegiis auctam. Nunc autem cum memoratus Procurator supplici prece Nos flagitet, ut ipsam ad Primariae Associationis gradum, de Apostolica benignitate, evehere dignemur; Nos, id in Foederis ipsius, tot ac tantis nominibus optime de religione merentis, incrementum et bonum maxime cessurum rati, votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus praepositis Congregationi pro Tridentini Concilii decretis interpretandis, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, Associationem sub titulo Foederis Eucharistici, canonice erectam Mediolani in ecclesia Ssmi Corporis Christi penes coenobium Carmelitarum Excalceatorum, in Archiconfraternitatem cum solitis privilegiis, sive in Primariam Associationem erigimus atque promovemus. Associationis autem enunciatae sic in Archisodalitatem sive Primariam per Nos erectae Moderatori generali et officialibus praesentibus et futuris, Apostolica Nostra auctoritate itemque perpetuo, veniam concedimus, ut ipsi, servatis forma constitutionis Clementis PP. VIII, Praedecessoris Nostri rec. me., aliisque Apostolicis ordinationibus desuper editis, omnes et singulas eiusdem tituli atque instituti Associationes, tam in Italia, quam extra per universum terrarum orbem erectas in praesens, sive erigendas in posterum, sibi aggregare possint, et cum illis indulgentias ac spirituales gratias communicare licite valeant ipsi Associationi sic in Primariam promotae a S. Sede concessas, quae tamen cum aliis communicari possint.

Praeterea Foederis eiusdem statutum, ad finem exaratum definiendi et aptandi praesentium temporum adiunctis a sociis implenda pietatis opera, a bo. me. Cardinali Ferrari et ab aliis Italiae Ordinariis revisum et probatum, pro omnibus dioecesibus in quibus dictum Foedus exsistat, suprema Nostra auctoritate ratum habemus et sancimus.

Porro haec concedimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, dictaeque Associationi modo ad Primariae gradum evectae, nunc et in posterum perpetuo suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, ceterisque omnibus, speciali licet

atque individua mentione ac derogatione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVII aprilis MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

SODALIBUS NOSTRAE DOMINAE A BONA MORTE QUANDAM RECITANTIBUS PRECULAM ET SACRUM LITANDUM CURANTIBUS AD GRATIAM PII OBITUS SIBI ALIISVE IMPETRANDAM, INDULGENTIAE PLENARIAE ET PARTIALES CONCEDUNTUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Sodalitatem Nostrae Dominae a Bona Morte nuncupatam, iam, anno MCMXVIII, Litteris Apostolicis die XXII mensis martii Piscatoris anulo obsignatis, vehementer commendavimus; at vero, quod ea sibi consilium proponit effectumque dare contendit, tanti momenti est, ut illud, et Apostolicae auctoritatis pondere firmare ac roborare denuo, et ampliore gratiarum concessione de caelesti Ecclesiae thesauro provehere non dubitemus. Quotquot enim in sodalium numerum adsciscuntur, eorum est veluti peculiare ac proprium, non modo cum sibi, tum ceteris, pretiosam in conspectu Domini mortem impetrare, sed etiam de ipsa morte, quae unicuique impendeat, assidue commentari, eamque cum precum bonorumque operum praesidio opperiri, secundum illud *Imitationis Christi:* « Sic te in omni facto et cogitatu tenere deberes, quasi statim esses moriturus »; qua profecto re num aliquam aliam graviorem magisque necessariam persequi liceat? Hoc sane salutis aeternae adipiscendae negotium, tanquam si christiano homini unum incumbat, Paulus Apostolus agendum inculcat, nec quisquam feliciter gerat ac perficiat, nisi et in vita sancte degenda perseveraverit et sancte de vita decesserit. Id utinam alte in christifidelium animis insideat, quod solet, proximo cum animae periculo, miserandum in modum oblitterari, hac praesertim aetate, cum videntur homines, pecudum more, in terram confixos habere oculos, eosque, contemplatione caelestium posthabita ac despecta, unice ex fluxis pascere

inanibusque rebus. Quamobrem Sodalitati Nostrae Dominae a Bona Morte haec haud mediocris, praeter alias, tribuenda laus est, quod, instituto ipsa suo, extremum illud temporis momentum, quo aeterna animae sors periclitatur, in memoriam hominum redigat, iisque continenter suadeat, magnum opus esse atque arduum in Dei gratia ad obitum usque perseverare, eaque de re, quemadmodum Tridentinum docet, *tametsi in Dei auxilio firmissimam spem collocare et reponere omnes debent, neminem sibi certi aliquid absoluta certitudine polliceri* posse; propterea Paulum Apostolum edixisse, cum timore et tremore salutem esse nobis operandam. Quamvis autem *magnum* perseverantiae et sanctae in osculo Christi mortis *donum* iusto iure mereri nequeamus, cum gratuito detur, *suppliciter* tamen, teste Augustino, illud *emereri potest*, modo ut a Patre in nomine Christi talibus exposcatur obsecrationibus, quales Christus ipse certe auditum iri promisit. Quas quidem preces si, cum vitae christianae exercitatione coniunctas, sine ulla temporis intermissione feramus, consecuturum sine dubio, Dei misericordiâ, est, ut *in fide stabiles et in opere efficaces* inveniri, *ac demum* post *vitae huius varietates ad salutis portum pervenire* mereamur; cum *facienti quod in se est, Deus non deneget gratiam*. Interea sic dolemus, ut nihil supra, ex ingenti filiorum numero, quos, ob collatum Nobis divinitus Apostolicum munus, ad beatitatem sempiternam dirigendos adiuvandosque suscepimus, nimis paucos esse, qui de salute sua vivant solliciti et sic se, quemadmodum diximus, ad pie moriendum parent. Verum ad gratiam eiusmodi assequendam cum preces eo plus valeant, quo excellentiores sunt, liquet, quas Christus ipse, Mediator ac Sacerdos, in augusto Missae sacrificio, Patri obsecrationes adhibet, eas esse prorsus perfectas et gratas, ideoque omnium efficacissimas. Fideles igitur, qui pretiosum sibi spondere decessum tutumque reddere velint, quidni Sacrum ad hanc mentem fieri iubeant, cum in altari Christus sit *semper vivens ad interpellandum pro nobis*, ibique *thronum gratiae* constituerit, ad quem *adeamus cum fiducia ut misericordiam consequamur et gratiam inveniamus in auxilio opportuno?* Praeterquam enim quod, ut Tridentini verbis utamur, *sacrificii oblatione placatus Dominus, gratiam et donum poenitentiae concedens, crimina et peccata etiam ingentia dimittit*, poenasque culpae expiandae debitas condonat, solutionis pretium ex immenso satisfactionum Christi cumulo depromens, per ipsam praeterea Sacri litationem subsidia ea omnia impetrare licet necessaria atque opportuna, quibus non modo maculas devitemus conceptasque eluamus, sed etiam in Dei gratia amicitiaque sic perstemus ut mortem iustorum obeamus. In quo considerandum praecipue est, fructus, qui ex Sacro percipiuntur, hominibus

longe uberius vivis prodesse quam vita functis, cum iis, bene animatis ac dispositis, magis directo, certius atque abundantius, quam his, applicentur: unde efficitur, ut, cum perseverantiae dono, queamus nobis facultatem adhuc vivis comparare cum placandae Dei iustitiae, tum poenae, quae nos in Purgatorio igni maneret, vel tollendae omnino vel valde saltem imminuendae. Quodsi satis multi, obliviosi atque ingrati homines, id committere consueverunt, ut ad animas eorum piandas, quos habere carissimos videbantur, augustum offerri Sacrificium neglegant, sunt quidem maiore numero, qui, gravi cum spiritualium utilitatum iactura, illud ignorent, profuturum sibi multo magis Missae sacrificium quod, se vivis, ipsimet, quam quod in ipsorum levamen defunctorum heredes, propinqui vel amici perlitari iusserint. Quam tot christifidelium ignorantiam cum dilectus filius Aristides Guibert, Presbyterorum a Sancta Maria vulgo *de Tinchebray* summus moderator, Nobiscum conquereretur die octavo superioris mensis, quo die eum coram admisimus, simulque Nobis aperiret, velle se, si quidem id probaturi essemus, sanctam quasi quandam *Cruciatam* inter sodales Nostrae Dominae a Bona Morte excitare, ut hi Sacra quam plurima curarent peragenda ad gratiam pii decessus sibi aliisque omnibus, si liceret, impetrandam, non modo propositum Nobis perplacere diximus, sed etiam tam praeclarum eiusmodi studiosae caritatis opus Nosmet ipsos caelestium dispensatione thesaurorum esse locupletaturos. Quibus Nostris impulsus incitamentis, haud ita multo post, idem dilectus filius supplicem ad Nos dedit libellum, dilecti filii Nostri Petri S. R. E. Presb. Card. Gasparri, Sodalitatis N. D. a Bona Morte Protectoris, amplissimo suffragio commendatum, quo certa quaedam precandi formula continebatur, flagitavitque ut, qui eam recitarent sodales et ad eandem mentem Sacrum litari iuberent, iis plenarias ac partiales indulgentias largiremur. Quibus piis votis perlibenter obsecundantes, de omnipotentis Dei misericordia et beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, audito dilecto filio Nostro Cardinali Poenitentiario Maiore, omnibus ac singulis fidelibus Sodalitati Nostrae Dominae a Bona Morte tam adscriptis quam in posterum adscribendis, qui preculam *Pater Sancte,* ad exemplar Litteris hisce Nostris subiectum et in tabulario Cancellariae Brevium Apostolicorum asservandum, quovis idiomate, dummodo versio sit fidelis, recitaverint, indulgentiam quingentorum dierum *toties quoties* lucrandam concedimus; septem vero annorum totidemque quadragenarum, quotiescumque, Sacrum audiendo, eandem preculam effuderint; plenariam semel in hebdomada lucrandam, si, eadem oblationis formula cotidie recitata, sacramentis refecti Missae sacrificio semel diebus ferialibus adstiterint;

item plenariam, usitatis condicionibus, quocumque die Sacrum, secundum intentiones in ea ipsa oblationis formula relatas, perlitandum curaverint. Praeterea, ut omnibus et singulis fidelibus in eandem Sodalitatem tam adscitis quam in posterum adsciscendis indulgentiam plenariam usitatis condicionibus, quovis anno, die XXXI mensis maii, festo beatae Mariae Virginis Mediatricis omnium gratiarum, et sabbato post festum Ssmi Cordis Iesu, quo sabbato festum peragitur Purissimi Cordis B. M. V., lucrari liceat, misericorditer damus. Denique iisdem omnibus sodalibus fas esto plenariis ac partialibus indulgentiis, quas largiti sumus, vita functorum labes poenasque expiare. Interea in spem bonam laetamque erigimur fore, ut in Sodalitatem istam, per terrarum orbem late propagatam, christifideles cotidie plures cooptari se velint, non solum ut gratiis ab Apostolica Sede conlatis fruantur, verum etiam ut *bonae mortis apostolatum* ad Sodalitatis leges exerceant, id omni virium contentione efficiendo, ut qui in discrimine ultimo versantur, sacri Viatici et extremae Unctionis susceptionem ne eo usque remorentur cum sensum amissuri iam sunt, sed, contra, quemadmodum Ecclesia docet ac praecipit, iis roborentur Sacramentis vixdum, ingravescente morbo, prudens fiat de periculo mortis iudicium: qui ceterum apostolatus, sodalibus ipsis proximisque tam fructuosus, non sine peculiari divinae Providentiae consilio, videtur hisce temporibus eo celerius copiosiusque florescere ac vigere, quo magis oportet homines mansuras animi utilitates quaerere atque impensius saluberrimam mortis cogitationem secum agitare. Quo in genere sodales rem facturi sunt omni laude et caelesti remuneratione dignam, si, ad propositum quod supra dicendo adumbravimus, incruentum altaris Sacrificium creberrime curent peragendum, ut Redemptionis opus in socordibus vel impiis hominibus efficienter perpetuoque compleatur, aeternamque omnes, quoad fieri potest, salutem assequantur, cum pro omnibus divinum Iesus Christus sanguinem, animae suae prodigus, effuderit.

Porro decernimus praesentes Litteras firmas, validas et efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenarios et integros effectus sortiri atque obtinere, et illis ad quos spectant vel spectare poterunt in omnibus plenissime suffragari, sicque in praemissis definiri ac iudicari debere, atque irritum et inane fore si quidquam secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter aut ignoranter attentari contigerit. Praesentibus in perpetuum valituris, contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub anulo Piscatoris die XXXI mensis maii, B. M. V. Mediatricis omnium gratiarum festo, anno MCMXXI, Pontificatus Nostri septimo.

Pro Dño Card. PETRO GASPARRI
N. Sebastiani, *a Brevibus Apostolicis.*

Precula et oblationis formula
ad gratiam bonae mortis impetrandam.

Pater sancte, omnes et singulas Missas in universa Ecclesia hodie celebratas aut celebrandas tibi offero, ut per Iesu Filii tui sanguinem, beatae Mariae Virginis sub Cruce Perdolentis intercessione, iustis magnum perseverantiae donum, peccatoribus perfectae conversionis gratiam, et omnibus christifidelibus, praesertim mihi, propinquis et piae Sodalitati adscriptis, extremo vitae tempore, sacri Viatici refectionem, sancti olei Unctionem et pretiosam in conspectu tuo mortem elargiri digneris. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen.

EPISTOLAE

I

AD R. P. ALEXIUM MARIAM LÉPICIER, EX ORDINE SERVORUM B. M. V., QUEM OB DUOS LIBROS NUPER EDITOS DE NOVISSIMIS AC DE SPIRITISMO DILAUDAT.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod christianae professionis vigor vulgo sensim languescit, quod in communi vita atque in humani generis societate iustitiae leges violantur tam facile, quod homines fluxa bona sic appetunt ut nihil pensi habeant quin iis potiantur, haec et talia palam est non aliunde nasci, nisi ex oblivione eorum, quae omnibus mortalibus sunt post humanum exitum a iudice Deo vel speranda vel metuenda in sempiternum. Quoniam autem plerumque solet sanctissimae religionis negligentiam vel contemptum vanitas excipere superstitionum, videre licet non paucos iam esse qui temere cum arcanis spiritibus commercium habeant, seque imprudenter in laqueos induant diaboli. Itaque praeclarae cuiusdam opportunitatis sunt duo illi a te nuper editi libri: quorum in altero fuse de *novissimis* doctrinam catholicam, scholasticorum more institutoque, explicas, uberrimam praebens materiam concionatoribus sacris ad fidelium animos permovendos; in altero autem de *spiritismo* quae perhibentur, accurate theologiae tamquam trutina examinas, egregieque disputans, ex fidei principiis, qua sint condicione quidque agant animae corporum solutae vinculis, fallacias *inimici hominis* convincis, tam hodie multis exitiosas. Quos equidem libros - ut cetera tua scripta, quibus et fidem tueri et pietatem in populo fovere iam pridem studes - accepimus perlibenter; eo magis quod in utroque, ut videmus, religiose, quemadmodum con-

suevisti, ducem et magistrum sequeris Aquinatem. Quare de hoc duplici doctrinae sollertiae pietatisque tuae munere meritis te laudibus prosequimur, atque ut inde optati fructus salutis animarum exsistant, auspicem caelestium bonorum ac testem paternae benevolentiae Nostrae, tibi, dilecte fili, apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXX mensis aprilis MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. P. CAESARIUM A TURONIBUS, SACERDOTEM EX ORDINE MINORUM CAPULATORUM, CUIUS LIBRUM COMMENDAT, QUI INSCRIBITUR « LA PERFECTION SÉRAPHIQUE D'APRÈS SAINT FRANÇOIS ».

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Quo Nos munere affecisti, illo oblato tuo libro qui inscribitur *La Perfection Séraphique d'après saint François*, id profecto Nobis non potuit non gratum acceptumque esse. Nam, cum praecipue habeamus propositum, homines ad christiana instituta vulgo revocare ut humanae societati salutem quaeramus, percommode accidit hoc volumen, mirificam vitam exhibens Patriarchae Assisiensis, ad omnes virtutum eius gradus exactam, cui quidem tanta est tamque expressa cum ipso Iesu Christo similitudo. Etsi enim maxime tuorum sodalium causa, quos, religione votorum obstrictos, decet in primis legiferi Patris imitationi studere, is tibi susceptus est labor, tamen non est dubium quin idem omnibus Francisci alumnis, Tertiariis quoque, sit profuturus. Iam vero, ut in Encyclicis litteris « Sacra propediem » nuper declaravimus, ad excitandos privatim publice christianos spiritus videtur Nobis Tertius Franciscalium Ordo egregie posse valere, si quidem impressam ei a sanctissimo conditore formam studiose retineat. Quare, ut quam plurimis reapse tuum opus sit adiumento ad seraphicam animi perfectionem assequendam, cum vehementer optamus, tum enixe a Deo petimus. Tibi autem gratulantes quod rem fecisti non solum opportunitate, sed etiam doctrina, pietate studioque commendabilem, dilecte fili, auspicem divinorum munerum ac paternae Nostrae benevolentiae testem, apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die III mensis maii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

INSTRUCTIO AD REV.MOS ORDINARIOS LOCORUM SUPER PROBATIONE STATUS LIBERI AC DENUNTIATIONE INITI MATRIMONII.

Iterum conquesti sunt haud pauci Ordinarii locorum quod parochi, praesertim in exteris dissitisque regionibus ad quas frequentes demigrant ex Europa opifices, horum aliquando matrimoniis assistant, quin praescripta iuris tum de statu libertatis tum de initi matrimonii denuntiatione rite serventur; ex quo fit ut non raro novum contra fas attentetur matrimonium ab iis qui adhuc priore vinculo adstringuntur.

Ad huiusmodi malum praecavendum, quo sacra familiae christianae iura pessumdantur, parentes vinculis damnationis illaqueantur, et filii perversionis periculo facile obiiciuntur, haec Sacra Congregatio de Disciplina Sacramentorum die 6 mensis martii anni 1911 Instructionem Ordinariis dedit, quae in Commentario Officiali *Acta Apostolicae Sedis,* vol. III, pag. 102, sub die 15 eiusdem mensis evulgata est.

Verum ne quis, in negotio tam gravi, huic Instructioni aliquid a Codice iuris canonici derogatum esse putet, Emi Patres huius Sacrae Congregationis in generali conventu die 26 mensis iunii currentis anni habito, eam, ipsius Codicis praescriptionibus suffultam, Ordinariis iterum sequentis tenoris dandam censuerunt.

1. Ordinarii in parochorum memoriam revocare satagant haud licere ipsis adstare matrimonio, ne praetextu quidem et intentione avertendi fideles a turpi concubinatu, aut praecavendi scandalum coniugii, quod vocant, civilis, nisi constito sibi legitime de libero statu contrahentium, servatis de iure servandis (can. 1020 et 1097 § 1, n. 1. Cod. iur. can.), iidemque moneantur ne omittant, ad normam can. 1021, baptismi testimonium a contrahentibus exigere, si hic in alia paroecia fuerit illis collatus.

2. Vi can. 1103 § 2 parochus qui matrimonio interfuit, ad parochum baptismi transmittere festinet initi contractus denuntiationem, quae, ut

praescripta eiusdem canonis rite serventur, contineat oportet coniugum eorumque parentum nomina et agnomina, aetatem contrahentium, locum diemque nuptiarum, testium pariter nomina et agnomina, denique ipsum parochi nomen et agnomen una cum parochiali sigillo.

Accurate autem edoceatur de paroecia, de dioecesi, ac de baptismi coniugum loco; ceteraque alia serventur, quae ad scripta per publicos portitores tuto transmittenda pertinent.

3. Quo securius sive testimonium de statu libero a parocho nupturientium habeatur, sive denuntiatio de secuto matrimonio ad parochum baptismi perveniat, parochi haec documenta petant vel transmittant per cancellariam Ordinarii loci.

4. Id autem perpendant parochi oportet, aliqua huiusmodi opificum emigrantium matrimonia, quasi vagorum matrimonia habenda esse, quibus, iuxta can. 1032, *parochus assistere non debet nisi debitam licentiam assistendi ab Ordinario loci obtinuerit.* Quod si de vagis non agatur, tamen difficulter quoad alios emigrantes *abest dubium de existentia impedimenti*, ideoque, iuxta can. 1031 § 1 n. 3, parochus *eorum matrimonio assistere nequit inconsulto Ordinario;* habito etiam prae oculis praescripto can. 1023 § 2. Hisce de causis haec Sacra Congregatio iubet et mandat ut parochi matrimoniis fidelium de quibus agitur in hac Instructione non assistant, excepto casu necessitatis seu potissimum periculo mortis, inconsulto Ordinario loci.

5. Si forte accidat ut, adhibitis etiam cautelis de quibus in n. 1, baptismi parochus in recipienda denuntiatione matrimonii comperiat alterutrum contrahentium aliis nuptiis iam esse alligatum, rem quantocius significabit, per cancellariam Ordinarii, parocho contra fas attentati matrimonii.

6. Ordinarii sedulo advigilent ut haec praescripta religiose serventur, horumque violatores, si quos repererint, curent ad officium revocare, adhibitis etiam, si opus sit, canonicis sanctionibus.

SSmus Dominus Noster Benedictus PP. XV in audientia habita ab infrascripto Secretario huius Sacrae Congregationis die 26 iunii 1921 hanc Instructionem approbavit et confirmavit, eamque ab omnibus quibus spectat servari mandavit.

Datum Romae, ex aedibus S. C. de Sacramentis, die 4 iulii 1921.

M. Card. Lega, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Capotosti, Ep. Thermen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

I

DIOECESIS *M.* ET ALIARUM

TAXARUM CURIAE

Die 11 decembris 1920

SPECIES FACTI. - Ordinarius *M.* ad hanc S. C. transmittens, ad normam can. 1507, pro necessaria recognitione indicem taxarum in singulis dioecesibus provinciae ecclesiasticae *N.* ad quam pertinet adhibendarum, prout confectus et approbatus fuerat in novissimo conventu Episcoporum eiusdem regionis, animadvertebat mirum esse non debere si, pro quolibet titulo, *duplex* proponebatur taxa, altera nempe maxima, altera minima; quum, ob nimiam discrepantiam quae in hac re viget in singulis dioecesibus praefatae regionis, satius visum esset in communi taxario approbando assumere tum minimam tum maximam taxam quae in propositis indicibus occurrebat. Idcirco postulabat, nomine suorum suffraganeorum, ut singulis Curiis liceret quae opportunior censeretur taxam eligere, dummodo inter utrosque terminos, a taxario praefinitos, contineretur. - Tum ob rei novitatem, tum quia vel prima facie apparebat quasdam taxas supprimendas vel saltem minuendas esse, visum est universum negotium subiicere Emorum Patrum iudicio, proposito dubio:

An et quomodo approbandae sint taxae Curiarum regionis N. *in casu.*

ANIMADVERSIONES. - I. Enimvero notum cuique est universum hoc de taxis curialibus negotium normam sumpsisse ex litteris Innocentii XI, *Essendosi avuto* d. 8 oct. 1678 (cfr. textum in extenso ap. Ferraris, s. v. *Taxa*) quarum plures dispositiones decreto huius Sacrae Congregationis d. d. iunii 1896 iterum inculcatae fuere, ad hoc definite propositum « ut « norma haberetur *uniformis* in exactionibus pro variis actibus iuris- « dictionis ecclesiasticae non contentiosae, ac immodicarum taxarum « onus, pluriumque controversiarum occasio tolleretur ». Hanc vero uniformitatem, non tantum in eadem dioecesi, sed in universa provincia seu regione esse statuendam, conceptis verbis edicit eiusdem S. Congregationis praescriptum, ubi, ad II quaesitum: « An generalibus editis « normis, specifica taxatio *in singulis dioecesibus*, Ordinariorum arbitrio

« sit relinquenda; an potius praescribendum ut hac de re agatur in synodis « provincialibus... sub lege nempe ut *uniformis taxa in singulis pro-* « *vinciis* seu regionibus, quoad fieri possit, statuatur » responsum est: *Negative* ad primam partem, *affirmative* ad secundam. - Hinc etiam liquet idem praescriptum contineri can. 1507 § 1 Codicis iuris canonici, ubi pariter statuitur praefinitionem taxarum fieri debere in Concilio provinciali, vel in conventu Episcoporum provinciae. Ceterum per se clara sunt verba Codicis: « Praefinire taxas pro variis actibus iurisdictionis « voluntariae, vel pro exsecutione rescriptorum Sedis Apostolicae, vel « occasione ministrationis Sacramentorum vel Sacramentalium *in tota* « *ecclesiastica provincia solvendas,* est Concilii provincialis, aut conven- « tus Episcoporum provinciae »; quae verba etiam magis palmaria, si fieri potest, efficiuntur comparatione can. 1234 (qui explicite a limine reservatur verbis: « salvo can. 1234 » ubi ex adverso legitur: « Locorum « Ordinarii indicem funeralium taxarum seu eleemosynarum, si non « existat, *pro suo territorio,* de consensu Capituli cathedralis..... confi- « ciant ». Quibus consideratis satis superque elucet contrarium esse legi datae taxas ita praefinire, ut liceat in una dioecesi diversas ab iis quae in altera vigent constituere, etsi intra maximum et minimum praefinitum terminum contineatur: quia nimirum ita evanescit causa *uniformitatis* quam legislator prudentissime quidem prae oculis habuit. - Nec ceterum ulla subesse videtur ratio ita statuendi: enimvero si operam et expensas cancellariae his taxis compensandas attendis, non facile dixeris cur hae in eodem negotio in tali civitate aestimari debeant v. g. libellarum quinque, in finitima vero viginti; immo hac ratione admiratio et scandalum fidelium, quod legislator summopere cavere contendit (cfr. v. g. can. 1234, § 1), incaute fovetur; non enim facile v. g. sponsus sibi explicabit cur pro status liberi attestatione solvere debeat quindecim libellas, dum sponsa, ex finitima dioecesi, duas tantum rependit. - Idcirco concludendum est duplicem quantitatem taxae pro quovis titulo, ut in schemate proponitur, approbandam non videri.

II. Ad singulos autem titulos deveniendo, haec animadvertenda videntur. Quum litteris Innocentianis et consecutivis declarationibus S. Sedis vetitum sit quidquam accipere sive ratione *scripturae,* sive *laboris* pro facultate exercendi Ordines sive maiores, sive minores, sive sacros in quocumque loco; pro licentia administrandi Sacramenta et deserviendi beneficiis, multoque minus pro renunciatione; pro potestate concionandi; pro licentia transferendi et sepeliendi defunctorum corpora; pro licentia colligendi eleemosynas; pro mandato publicationum ad ordines, etc.; sequitur in his omnibus nonnisi licere exigere quidquid pro *expensis*

ratione materiae comparandae erogatum est: ideo non explicatur cur in singulis hisce vocibus in taxario proposito tanta comperiatur differentia. Nec etiam rectum sapere videtur, quod pro sacerdotibus extradioecesanis gravior in casu taxa semper adhibeatur.

Delenda praeterea sunt quae in collatione beneficiorum titulo « mance » pro « sala » seu familia Episcopi, leguntur exigenda, utpote quae e regione adversentur explicitae prohibitioni pluries in litteris Innocentianis contentae. Esto quod improbam consuetudinem in praxi eradicare facile non detur: nulla tamen subest ratio eamdem veluti edictali lege consecrandi!

Quod demum attinet ad dispensationes matrimoniales, constat iam ex can. 1056 nullum emolumentum pro his exigi debere, « nisi haec facultas a S. Sede eis (Episcopis) *expresse* data fuerit »; itaque e schemate voces huc attinentes delendae sunt, atque in peculiarem ad Apostolicam Sedem postulationem, si casus ferat, transferendae.

Quare, etc.

Resolutio. - S. Congregatio Concilii in plenario Emorum ac Reverendissimorum Patrum conventu diei 11 decembris 1920 rescribendum censuit: Dilata et *ad mentem. Mens est:* « Che, escluso il doppio tassario, « in una prossima conferenza si faccia una tassa unica, tenendo conto, « oltre che della Bolla Innocenziana, delle prescrizioni del *Codice* e del « decreto di questa Sacra Congregazione, 10 giugno 1896; e che nell'im- « posizione delle tasse si osservi una certa discrezione ».

Quam resolutionem, referente postridie infrascripto S. C. Secretario, Ssmus Dñus Noster Benedictus Pp. XV approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

II

CATANEN., PANORMITAN. et ALIARUM IN SICILIA

AD E.MUM P. D. CAIETANUM S. R. E. CARD. DE LAI, EPISCOPUM SABINEN., LEGATUM A LATERE SS.MI, LITTERAE RECOGNITIONIS CONCILII PLENARII SICULI.

Eminentissime ac Revme Domine Mi Obsme. — Quum Concilium plenarium Siculum, cui Eminentia Vestra tamquam Legatum a latere Sanctitatis Suae scite ac sollerter praefuit, ad felicem exitum, Deo favente, perductum fuerit anno MCMXX exeunte, idemque pro canonica revisione

ac recognitione iuxta praescriptum can. 291 § 1 Codicis iuris canonici ipsa Eminentia Vestra iudicio huius S. Congregationis Concilii submiserit, eiusdem Concilii plenarii acta et decreta ab Emis huius S. C. Patribus, diligenti quo par erat instituto examine, perpensa fuerunt; atque, nonnullis haud magni momenti tantummodo exceptis, non solum ad normam vigentis Codicis iuris canonici reperta et recognita sunt, sed etiam digna habita quae promeritis laudibus honestarentur. Opus quidem valde laudandum et commendandum, quod Emi Archiepiscopi Catanensis et Panormitanus aliique Episcopi et Ordinarii Siciliae, Eminentia Vestra praeside, primi inter omnes post ecclesiasticum promulgatum Codicem alacri libentique animo aggressi sunt, quodque constitutionibus, quae fidei catholicae provehendae, morum disciplinae firmandae, cultui divino augendo bonisque ecclesiasticis tuendis, quam maxime conferunt, salutis animarum zelo non minus ac sacrorum canonum peritia perfecerunt. Faxit itaque Deus omnipotens ut acta et decreta huius Concilii plenarii, quae peculiaribus Siciliae necessitatibus accommodata praeterea videntur, in maius cleri populique ipsius regionis bonum ac profectum sint cessura!

Quum vero haec Ssmus D. N. Benedictus div. Prov. Pp. XV, cui relata sunt, confirmare et approbare dignatus sit atque de iisdem vehementer sit gavisus, aequum sane est ut Eminentia Vestra memoratos sacrorum Antistites Siculos de omnibus certiores reddat, insimulque acta laudati Concilii plenarii Siculi, habita ratione animadversionum quae adnectuntur, ad normam can. 291 in vulgus edenda ac promulganda curet.

Dum interim Eminentiae Vestrae manus humillime deosculor, impenso animi studio et obsequio me profiteor

Eminentiae Vestrae

Datum Romae, die 9 maii 1921.

Humillimum addmum famulum verum

D. Card. Sbarretti, *Praef.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DECRETUM

QUO CONGREGATIO MISSIONARIORUM IMM. CORDIS B. MARIAE VIRG. DE SCHEUT OBNOXIA FIT IURISDICTIONI S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE.

Quo expeditius Congregatio Religiosa Missionariorum Immaculati Cordis Beatae Mariae Virginis de Scheut ad fidem apud paganos populos propagandam instituta, finem suum consequi valeat, opportunum visum est ut idem Institutum obnoxium fiat, etiam in iis quae spectant ad internam religiosam disciplinam, iurisdictioni huius S. C. de Propaganda Fide.

Qua de re ab infrascripto eiusdem S. C. de Propaganda Fide Cardinali Praefecto, facta relatione Ssmo Dño Nostro Benedicto PP. XV, die 17 vertentis mensis, Sanctitas Sua, omnibus perpensis, benigne adnuit, ac praesens decretum edii ussit; contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 18 martii 1921.

G. CARD. VAN ROSSUM, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

II

DECRETUM

E.MUS P. D. LUDOVICUS NAZARIUS CARD. BÉGIN, ARCHIEPISCOPUS QUEBECENSIS, PRAESES PRO CANADENSI DITIONE CONSTITUITUR PIAE UNIONIS CLERI A MISSIONIBUS.

Optimo sane consilio Canadensis nationis sollertissimi Antistites, desideriis Summi Pontificis, ut opera pro missionibus exteris magis magisque ubique foveantur, obsecundare cupientes, illud sibi curandum censuerunt ut Piae Unionis Cleri a Missionibus, quae in pluribus iam

nationibus uberrimorum fructuum foecunditate maxime floret, sodalitates instituerentur etiam in eadem Canadensi regione.

Quapropter Sacra haec Congregatio Christiano Nomini Propagando, ut praedictae Piae Consociationis felicia sint exordia atque amplissima habeantur quam primum, in bonum missionum, incrementa, per praesens decretum Praesidem eiusdem generalem pro universa regione Canadensi Emum ac Rmum D. Card. Ludovicum Nazarium Bégin, Archiepiscopum Quebecensem, constituit atque nominat, cum omnibus iuribus ac privilegiis tali muneri adnexis.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 31 martii 1921.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

III

DECRETUM

A VICARIATU APOSTOLICO LEOPOLDOPOLITANO PARS TERRITORII SEPARATUR ET FINITIMAE PRAEFECTURAE APOSTOLICAE DE MATADI ADHICITUR.

Cum Apostolica Praefectura de Matadi in colonia Congi Belgici decem fere abhinc annis erecta, laetos, favente Deo, progressus habuerit, opportunum visum est, eius territorium, nunc plus aequo angustum, ad maiorem amplitudinem extendere, ut operariis evangelicis uberior et largior apostolicorum laborum campus pateret.

Quapropter in plenariis comitiis diei 23 vertentis mensis habitis Emi Patres huius Sacri Consilii Christiano Nomini Propagando decernendum censuerunt ut pars septentrio-orientalis regionis de Mayomba a Vicariatu Apostolico Leopoldopolitano, ad quem nunc pertinet, separaretur atque praedictae Praefecturae Apostolicae de Matadi adnecteretur, ita ut memoratum Vicariatum et Praefecturam novus limes dividat, qui proficiscendo a flumine Congo intra Boma et Kionzo usque ad finem Congi Gallici procedat, salvis ulterioribus magis specificis determinationibus ab hac S. C. adprobandis.

Hanc vero Emorum Patrum sententiam Ssmo D. N. Benedicto div. Prov. Pp. XV in audientia eiusdem diei et anni ab infrascripto Sacrae

huius Congregationis Secretario relatam, Sanctitas Sua benigne adprobare ratamque habere dignata est, et praesens in re decretum expediri iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 31 maii anni 1921.

G. M. Card. Van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

IV

NOMINATIONES

Brevibus Apostolicis nominati sunt:

26 maii 1921. — *Vicarius Apostolicus Californiae Inferioris in Mexico,* R. D. Silvinus Ramirez, e clero Mexicano.

— *Vicarius Apostolicus S. Leonis de Amazonis,* R. P. Soterus Redondo Herrero, ex Ordine Eremitarum S. Augustini.

V

DESIGNATIONES ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE

Iuxta can. 1594 § 3, Codicis iuris canonici:

Vicarius Apostolicus de Antofogasta designavit pro appellatione Archiepiscopum S. Iacobi de Chile.

Item Vicarius Apostolicus de Tarapacà eundem Archiepiscopum S. Iacobi de Chile.

Quas designationes Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV, die 2 iunii 1921, adprobare dignatus est.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

MECHLINIEN. seu MASSILIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI MARIAE A IESU DELUIL-MARTINY, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS FILIARUM CORDIS IESU.

Inter subsidia quibus providentissimus Deus Ecclesiam catholicam exaltat et roborat, illi Servi eius recensentur, viri ac mulieres, fortes et misericordes, quorum egregiae virtutes, in Dei gloriam et salutem animarum exercitae, fama et laude perenni celebrantur. Saeculo proxime elapso inter huiusmodi mulieres emicuit Maria a Iesu Deluil-Martiny, fundatrix Societatis Filiarum Cordis Iesu. Huius Instituti domus in loco *Berchem*, prope Antuerpiam, intra fines Mechliniensis archidioeceseos, ab ipsa pia muliere fuit exstructa, una cum adnexa ecclesia, quae, ipsi Sanctissimo Cordi Iesu dicata, Basilicae minoris titulo ac dignitate condecoratur. Massiliae, e coniugibus nobili genere et christiana pietate claris, Paulo advocato Deluil-Martiny et Anna Maria Francisca de Solliers, prima ex quinque filiis, die 28 maii 1841 ortum duxit infantula, cui in sacro baptismi lavacro imposita fuerunt nomina Maria, Carola, Philumena. Octennis in primo Massiliensi coenobio Ordinis Visitationis Beatae Mariae Virginis instituenda collocatur, ibique parentum ac monialium votis et curis perfecte respondit atque optimum ingenii ac studii specimen dedit. Triennio post, die nempe 22 decembris anni 1852, ad mensam Eucharisticam admitti meruit, bene disposita ad hoc sacrum Convivium et valde propensa ad religionis et pietatis exercitia. Quum eius soror Amelia in Lugdunense monasterium Sororum a Sacro Corde Iesu deduceretur a parentibus, et ipsa petiit atque obtinuit aliquo tempore ibidem commorari ad suam institutionem prosequendam, quam post duos annos absolvit cum scientiae et virtutis profectu atque Sororum et aequalium aedificatione. Massiliam reversura, prius oppidum *Ars* petiit, vehementer cupiens sanctum parochum Ioannem Baptistam Vianney invisere, eiusque consilium de suo statu ad superna vocatione quaerere, audire et exsequi. Voti compos effecta sanctisque viri monitis recreata, in paternam domum regreditur, ubi, rei familiari addicta, dum paren-

tibus adiutricem operam praebet, fratrem et sorores, ipsa maior et magistra, custodit et instruit ad bonos mores congruasque disciplinas, eisque praelucet exemplo. Hisce occupationibus intenta, ob suas corporis animique dotes et progeniem atque censum, ad honestas nobilesque nuptias contrahendas videbatur destinata. Sed quum intimo sensu ad religiosam vitam amplectendam attraheretur, ab aliorum consilio, hortatu et auctoritate secedens, orationi instabat, ut clara lux et tuta via ad voluntatem Dei exsequendam appareret. Insimul sancto studio et zelo instituere ac propagare sategit Opus quod ab excubiis ad honorem Christi Iesu *Garde d'honneur* nuncupatur. De huiusmodi florente associatione, Dei Famula per epistolam refert quod primo triennio Opus ita auctum et extensum fuit, ut plus quam septuaginta Episcopi eidem adscripti exstiterint et plures indulgentiae ad fovendam diffusionem elargitae. Praeterea erectiones canonicae in vigintiquinque dioecesibus et sodales nonaginta et octo millia enumerabantur, atque fructus salutares et consolatorii in permultis paroeciis et communitatibus religiosis percipiebantur. Unde ipsa relationem concludit: « Haec omnia testantur « Deum benedicere has Excubias honoris, ipsumque Cor Iesu earum- « dem progressus dirigere ». Persentiens autem se ad statum religiosum vocari suaviterque trahi, alteri ex patribus Societatis Iesu, Ioanni Calage, rem aperuit, eiusque directioni et obedientiae se totam subiecit. Tunc temporis, nec ulli religiosae familiae nomen dedit, atque anceps adhuc exstitit de speciali sua vocatione et electione; promptum tamen et alacrem servavit animum ad caeleste lumen impetrandum et recipiendum. Anno autem 1867 in finem vergente, die festo Immaculatae Mariae Virginis Conceptioni sacro, superna quadam luce ac vi illustrata et mota, praehabito sui moderatoris consensu, perpetuae castitatis voto se obstrinxit. Deinceps, divina voluntate magis in dies clarescente et ipso moderatore suadente, Dei Famula novum Opus instituendum sibi proposuit; ideoque Antuerpiam petiit, ut a Mechliniensi Archiepiscopo obedientiam reciperet. Opus erat fundatio Instituti sororum virginum quae ad culpas a fidelibus, et ab iis praecipue qui sal terrae esse debent, Deo illatas reparandas, continua immolatione victimas caelesti Sponso se offerrent. Institutum feliciter exortum sub titulo: « Congregatio Filiarum Cordis « Iesu » ab eodem Archiepiscopo Mechliniensi auctoritate ordinaria fuit approbatum, die 9 decembris anni 1872. Prima eiusdem domus in pago *Berchem-les-Anvers* erecta fuit, altera in civitate Aquensi, tertia prope Massiliam in vico *La Servianne,* in quam Sorores Aquenses, ob religiosam persecutionem, anno 1882 se confugerunt. Deinde aliae domus, post obitum fundatricis, constitutae sunt, potissimum Romana quae

sedes ac domicilium princeps Instituti legitime recognoscitur. Definitiva regularum approbatio, superatis haud levibus obstaculis, ab Apostolica Sede felici successu obtenta et sancita est, die 2 februarii anni 1902. Ab Emo Archiepiscopo Mechliniensi novae Societati regendae praeposita fuit Dei Famula, reluctans simul et obediens, quae prudentiam et caritatem suam ostendit in negotiis temporalibus et spiritualibus Instituti expediendis, dum sodales ac filias suas ad regularum observantiam et ad vitae perfectionem tam verbo et exemplo quam timore et amore solerter excitabat. Contigit autem, ut Ludovicus quidam Chave in Massiliensi domo ab anno 1883 in finem vergente ad agri culturam assumptus, ob eius socordiam et pertinaciam pluries dimitti deberet. Quum vero veniam peteret et emendationem promitteret, ex benigna indulgentia et tolerantia in auxilio cultoris viridarii retinebatur. Verum anno 1884 die 27 februarii ipse repentinus irrupit in agrum ubi Sorores post meridiem deambulabant et, duplici ictu globi ab ignea balista explosi, Mariam a Iesu antistitam crudeliter percussit et ob copiosam sanguinis effusionem ad imminens mortis periculum reduxit; dum furorem suum successive in assistentem generalem convertit eamque semimortuam relinquit. Confessarius Pater Calage statim accitus et occurrens, Dei Famulae morienti sacramenta ministravit, eique adstitit usque ad obitum, excipiens postrema victimae verba divinae voluntati perfectae submissionis et plenae homicidae criminis remissionis. Quae immolatio a fundatrice Deo oblata fuit etiam ad utilitatem et incrementum sui Operis et Instituti Filiarum Cordis Iesu. In ecclesia parochiali funere solemniter absoluto, cum ingenti concursu et devotione fidelium, corpus Servae Dei tumulatum fuit apud coemeterium S. Petri, in sepulcreto familiae Deluil-Martiny et die 11 novembris 1899 in novo sepulcreto Filiarum Cordis Iesu. Quum vero Communitates religiosae in Gallia suppressae fuissent, pretiosae exuviae Servae Dei in Belgium translatae et die 29 augusti anni 1907 rite recognitae et integrae repertae in oppido *Berchem*, sub umbra Basilicae Sanctissimi Cordi Iesu, in pace quiescunt. Interim fama sanctitatis, speciatim pietatis in Deum, caritatis in proximum, poenitentiae et satisfactionis reparatricis, Mariae a Iesu Deluil-Martiny, in vita et post obitum magis in dies clarescens et perseverans ad haec usque tempora, viam aperuit Processui Informativo Mechliniensi, aliisque Rogatorialibus Inquisitionibus, Massiliensi, Taurinensi, Lugdunensi, super eadem fama conficiendis. Quibus expletis et Romam ad Sacram Rituum Congregationem transmissis, quum, servato iuris ordine, omnia in promptu sint, ut ad ulteriora procedi possit, instante Rmo P. Iulio Saubat, e presbyteris Sacri Cordis Iesu de Bethar-

ram, huius Causae postulatore, attentisque litteris, pro signatura Commissionis introductionis eiusdem Causae, postulatoriis Regalium Celsitudinum, Emorum S. R. E. Cardinalium, Archiepiscoporum et Episcoporum, necnon Superiorum Ordinum, Congregationum ac Societatum utriusque sexus, praeeunte Instituto Filiarum Cordis Iesu, aliorumque illustrium virorum ac mulierum, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Vincentius Vannutelli, Episcopus Ostiensis et Praenestinus, Sacri Collegii Decanus et huiusce Causae Ponens seu Relator, in ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis comitiis, subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum, de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem eiusdem Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, fidei Promotore generali, omnibus diligenter discussis ac perpensis, rescribere rati sunt: *Signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 24 maii anno 1921.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae Servae Dei Mariae a Iesu Deluil-Martiny, fundatricis Congregationis Filiarum Cordis Iesu. Die 25, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

COCINCINEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVAE DEI DÀN SEU GIÀN IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, INTEREMPTAE.

Medio saeculo elapso, in oppido Binh-Cang, provinciae meridionalis Khanh-hoa regni Annamitici, e regione Nha-Trang Cocincinae Orientalis, ex honestis et christianis coniugibus valde pauperibus, orta est Dei Famula Dàn seu Giàn, cuius obedientia, respectus et amor in

parentes non minus quam indoles suavis et fortis a testibus oculatis maxime laudantur. In impia et crudeli persecutione qua Tu-duc rex ab anno 1858 ad annum 1862 illam provinciam devastavit, admirabilis apparuit ista puella, tunc tredecim annos agens, quae, in carcerem coniecta, ceteris concaptivis ipsiusque parentibus fidem catholicam deserentibus, mansit invicta et in sancta religione constans. Per duos annos et ultra tentata ut ab instituto desciscceret, sed in religioso proposito firmissima, plura et longa sustinere debuit tormenta, carcerem, vincula, famem, opprobria et flagella, quae, semel aut bis in hebdomada novata et iterata, eius corpus effecerunt unam totamque plagam sanguinolentam vermibusque scatentem. Ethnicis atque amicis et parentibus, desertoribus apostasiam suadentibus, ipsa, forti et christiano more, respondebat se fidem Christo datam numquam esse deserturam. Quidam laicus christianus et christianorum loci de Cho-moi caput, una cum aliis eiusdem confessionis, admiratione et commiseratione obstupefactus, quaesivit a Dei Famula quomodo tot tantisque virgarum ictibus, qui eius carnem dilaniabant, in tenera aetate, in fragili sexu et in corpusculo aerumnis exhausto cruciatibusque debilitato posset resistere? Puella Dàn responsum dedit, se per assiduam orationem et Christi gratiam omnia sibi adversantia superare: haec verba illi suggerente eodem Sancto Spiritu qui in persona et per vocem Pauli Apostoli dixit: « Omnia possum in eo qui me confortat ». Oratio autem, quam Dei Ancilla eo tempore et certamine frequenter adhibebat et a *persecutione* nuncupabat, iuxta versionem gallicam textus originalis continet symbolum et actus Fidei, Spei et Caritatis in Deum unum et trinum, creatorem caeli et terrae et in Unigenitum Dei Filium Iesum Christum Redemptorem nostrum, cuius sanctissima merita et mysteria grato animo et prolata voce orans recolit et ab eo peccatorum remissionem plenamque misericordiam implorat. Tandem a divina Maiestate supplici ter efflagitat vim naturae et gratiae, firmumque robur in illo discrimine, ut, fidelis et constans usque ad mortem inventa et iudicata, hanc vitam brevem et amaram, apostasia nunquam contaminatam, cum sempiterna et beata commutet. Quod nec mora nec tarditas diutius distulit: puella enim omni supplicio excruciata, innocentem et religiosum spiritum reddidit Deo copiosa mercede in caelis eius merita remuneranti. Corpus autem Servae Dei, post exequias magno fidelium concursu et devotione rite celebratas, non statim dignum habuit sepulcrum, sed nonnullis post annis a sacerdote indigena Vân eius ossa collecta et coniuncta cum aliis octo heroum, qui in eadem persecutione occubuerant, in coemeterio de Cho-moi honorate sepulta sunt. Ex his erat Ioseph

Huu, cuius causa penes Sacram Rituum Congregationem nuper introducta est. Neque hic silentio praetereunda est divina ultio in persecutorum castigationem. Praecipuus enim ac crudelis tyrannus, nomine An-Thuong, impio regi Antiocho in sacra Macchabaeorum historia descripto comparatus, haud multo post, repentino gravique morbo perculsus, ob membra et viscera corrupta, putida ac verminosa, a familiaribus segregatus, mortem oppetiit ignominiosam. Eius corpus, etsi sericis pannis involutum et nobili solidaque capsa custoditum, cunctos tamen propinquos et extraneos odoris intolerabili foeditate depellebat. In navi depositum fuit, ut ad locum Hué deferretur et in sepulcreto familiae tumularetur, sed accidit, ut navis a portu discesserit, sed neque redierit, neque appulerit ad litus et locum destinatum: nam in medio mari naufragium fecit cum corpore defuncti ceterisque personis et rebus navigationis. Spectaculum, monitum et exemplum divinae indignationis et vindictae in impios et crudeles tyrannos ac persecutores verae religionis et sanctae Ecclesiae! Interim fama sanctitatis et martyrii, magis in dies clara et per illam provinciam et regionem diffusa, excitavit Vicarium Apostolicum Cocincinae Orientalis ad Processum Informativum super ea conficiendum, tum ad supplendam omissionem quae in praecedenti Processu evenerat super Causa Coreana et Cocincinensi Servorum Dei Simeonis Berneux, episcopi Capsensis et Vicarii Apostolici Coreae, Pauli Chau, eorumque Sociorum, quae iam introducta fuit, per decretum Sacrae Rituum Congregationis, die 13 novembris 1918, tum ad obtinendum, summario iuris ordine, aggregationem puellae Dàn ceteris viginti heroibus Cocincinensibus, qui ad praefatam Causam pertinent. Itaque, actis processualibus informativis, vigore decreti Sacrae Rituum Congregationis diei 6 martii 1920, in forma summaria et servata instructione Promotoris generalis fidei, in vicariatu apostolico Cocincinae Orientalis confectis et ad ipsam Sacram Congregationem transmissis, ex his documentis authenticis notitiae praemissae de ortu, vita et gestis Servae Dei desumptae sunt. Quum vero omnia in promptu sint ut ad ulteriora procedatur, instante Rmo P. Eugenio Garnier, Causae postulatore et universae Societatis Parisiensis missionum ad exteros vota depromente, attentisque litteris postulatoriis nonnullorum Emorum S. R. E. Cardinalium, Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum necnon Superiorum generalium Congregationis Missionis, Societatis Mariae, Presbyterorum sancti Sulpitii ac Moderatorum Seminarii Parisiensis missionum ad exteros, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Ianuarius Granito-Pignatelli di Belmonte, Episcopus Albanensis et eiusdem Causae Ponens seu Relator, in ordinario Sacrorum Rituum Congregationis coetu,

subsignata die ad Vaticanas aedes coacto, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositis post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, fidei Promotore generali, omnibus sedulo perpensis, rescribendum censuerunt: *Signandam esse Commissionem introductionis Causae beatificationis seu declarationis martyrii, si Sanctissimo placuerit.* Die 24 maii 1921.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem Sacrorum Rituum Congregationi Praefectum relatis, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae beatificationis seu declarationis martyrii Servae Dei Dàn seu Giàn, in odium fidei ab idololatris, uti fertur, interemptae. Die 25, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

ROMANA

PATRIARCHALIS BASILICAE VATICANAE PRIVILEGIUM DE MISSIS SS. APOSTOLORUM PETRI ET PAULI EXTENDITUR.

Ad humillimas preces Rmi Capituli Vaticanae Basilicae Sancti Petri de Urbe, amplissimo Emi Dni Cardinalis Archipresbyteri consensu communitas, et ab infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto relatas, Sanctissimus Dominus noster Benedictus Papa XV, eximiam antecessorum Pontificum munificentiam aemulatus et pietatem in Beatissimum Petrum Apostolorum Principem et Christi Vicarium, per quem pastorem ovium eiusque successores Pontifices et Sanctam Sedem Roma caput orbis effecta, religione divina latissime patet et praesidet, singulare privilegium ex litteris in forma Brevis datis 17 iunii 1836 et decreto S. R. C. diei 9 februarii 1838 elargitum Missae de Ss. Apostolis Petro et Paulo eidem Basilicae ad ipsorum Altare in

hypogeo erectum quod Maiori Pontificio Altari subest, propensa voluntate et Apostolica auctoritate ita moderari et amplificare dignatus est; nimirum:

I. Ut in Missis de Ss. Apostolis Petro et Paulo quae in supradicto Altari cryptae celebrantur, non solum eorum die festo et per octavam, sed etiam in aliis Missis, quae de die octava VI iulii ibi permittuntur toto anni tempore, exceptis diebus Epiphaniae, Dominica Palmarum, Maioris Hebdomadae, Paschatis Resurrectionis, Ascensionis, Pentecostes Ssmae Trinitatis, Ssmi Corporis Christi, Nativitatis D. N. I. C. et Assumptionis B. M. V., omnibus et singulis sacerdotibus celebrantibus liceat addere *Gloria* et *Credo*.

II. Ut privilegium huiusmodi Missae de Ss. Apostolis Petro et Paulo cum *Gloria* et *Credo* extendatur ad tria Altaria eiusdem Basilicae, nempe Cathedrae S. Petri Ap., Ss. Simonis et Iudae App. et Ss. Processi et Martiniani Mm., ita tamen ut eo frui valeant tantum: 1) Emi S. R. E. Cardinales; 2) Archiepiscopi et Episcopi aliique Ordinarii locorum qui, iuxta canonum Codicis iuris canonici praescripta, ad Urbem, SS. Apostolorum Petri et Pauli sepulcra veneraturi, accedunt et Romano Pontifici se sistunt; 3) Sacerdotes peregrini in ecclesiastica dignitate constituti, et duces peregrinorum ad Basilicam visitandam turmatim confluentium et 4) Neopresbyteri intra quindecim dies a sacra ordinatione suscepta computandos.

III. Quod extensionis privilegium adhiberi poterit singulis anni diebus, exceptis tamen festis duplicibus I et II classis, Dominicis aliisque Festis de praecepto servandis, necnon Feriis, Vigiliis et Octavis I et II ordinis, quae sint ex privilegiatis. Servatis demum Rubricis aliisque servandis.

Praesenti decreto in perpetuum valituro. Contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam speciali mentione dignis. Die 22 iunii 1921.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 21 giugno 1921, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi alla augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio intorno all'eroismo delle virtù esercitate dal Ven. Servo di Dio Andrea Uberto Fournet, Sacerdote secolare, Fondatore della Congregazione delle Figlie della Croce, dette volgarmente « Sorelle di S. Andrea ».

Martedì 28 giugno 1921, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Particolare* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi signori Cardinali ed i Rmi Prelati Officiali, componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sopra le seguenti materie:

1) intorno alla validità del Processo Apostolico costruito nella Curia di Torino sopra tre miracoli, che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Ven. Giuseppe Cafasso, Sacerdote secolare, direttore del Collegio Ecclesiastico di Torino;

2) intorno alla validità di tutti i Processi Apostolici ed Ordinari della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Ven. Filippina Duchesne, della Società delle Suore del Sacro Cuore di Gesù;

3) intorno alla validità di tutti i Processi Apostolici ed Ordinarii della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria Bernarda Soubirous, delle Suore della Carità ed Istruzione Cristiana di Nèvers;

4) intorno alla validità ed al rilievo del Processo Apostolico costruito nella Curia di Verona sopra la fama di santità in genere del Ven. Gaspare Bertoni, Sacerdote secolare, Fondatore della Congregazione dei Preti delle Sacre Stimmate di N. S. Gesù Cristo;

5) intorno alla validità ed al rilievo del Processo Apostolico costruito nella Curia di Aix sopra la fama di santità in genere della Serva di Dio Paolina Luisa De Pinczon, Fondatrice della Congregazione delle Suore di Nostra Signora della grazia, dette di S. Tommaso di Villanova;

6) intorno alla validità dei tre Processi Apostolici costruiti, l'uno nella Curia di Arras, l'altro in quella di Parigi ed il terzo in quella di Bajona, sopra miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione della Serva di Dio Teresa del Bambin Gesù, delle Carmelitane scalze del Monastero di Lisieux;

7) intorno al culto, in ossequio ai decreti di Urbano VIII non mai prestato al Servo di Dio Andrea Filomeno Garcia Acosta, Laico professo dell'Ordine dei Frati Minori; e finalmente

8) intorno al culto, come sopra, non mai prestato alla Serva di Dio Gioacchina De Vedruna De Mas, Fondatrice della Congregazione delle Suore Carmelitane della Carità.

DATARIA APOSTOLICA *

Il S. Padre, con Biglietto dell' Emo Suo Cardinale Datario, del 14 marzo 1921, si è benignamente degnato di nominare il Revmo Prof. P. M. Enrico Buonpensiere, O. P., *Teologo della Dataria Apostolica.*

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

20 giugno 1921. Il Rev. P. Luigi Copéré, della Società di Maria, *Consultore della S. Congregazione Concistoriale.*

24 » » L'Emo sig. Card. Aidano Gasquet, *Protettore delle Suore dei Sacri Cuori di Gesù e Maria, di Chigwell.*

25 » » Monsig. Pietro Fumasoni-Biondi, Arcivescovo tit. di Dioclea e Segretario della S. Congregazione di Propaganda Fide, e Monsig. Giuseppe Pizzardo, Sostituto della Segreteria di Stato, *Consultori della Suprema S. Congregazione del S. Offizio.*

26 » » L'Emo sig. Card. Camillo Laurenti, *Protettore della Società delle Missioni Africane di Lione.*

28 » » Monsig. Francesco Borgongini-Duca, *Pro-Segretario della S. Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

5 luglio » L'Emo sig. Card. Giovanni Tacci, *Protettore delle Suore delle Scuole Cristiane della Misericordia di Saint-Sauveur-le-Vicomte (Coutances).*

» » » Il Rev. P. Giacomo Garcia, dell'Ordine degli Agostiniani, *Consultore della S. Congregazione dei Sacramenti.*

* Da sostituire al relativo tratto della pag. 276.

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Prelati Domestici di S. S.:

1 giugno 1921. Monsig. Giuseppe di Biase, della diocesi di Boiano.
6 » » Monsig. Amedeo Bussi, della diocesi di Tivoli.
7 » » Monsig. Carlo Parozzi, della diocesi di Massa Carrara.
9 » » Monsig. Giuseppe M. da Cruz Simeão, dell'archidiocesi di Evora.
15 » » Monsig. Francesco Hilber, della diocesi di Bressanone.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

30 aprile 1921. Al sig. Ernesto Cartiaux, della diocesi di Namur.
15 » » Al sig. Nicola Perrano, della diocesi di Chiavari.
18 » » Al sig. dott. Carlo Carletti, di Roma.
21 » » Al sig. Bernardo Mc. Poland, della diocesi di Liverpool.
22 giugno » Al sig. Enrico Kuijpers, della diocesi di Harlem.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

14 giugno 1921. Al sig. cav. Vincenzo Antonelli, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

14 giugno 1921. Al sig. Francesco Quadrani, di Roma.
15 » » Al sig. Giovanni Daverio, dell'archidiocesi di Milano.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

19 ottobre 1920. Monsig. Emeterio Arratia, Pro-Vicario generale Castrense della Repubblica del Chilì.
2 giugno 1921. Monsig. Emilio Valeri, della diocesi di Tivoli.

11 giugno 1921. Monsig. Guido Poletti, dell'archidiocesi di Torino.
» » » Monsig. Amedeo Bernardini, di Roma.
» » » Monsig. Giuseppe Massari-Elia, dell'archidiocesi di Bari.
» » » Monsig. Giuseppe Mutschlechner, della dioc. di Bressanone.
» » » Monsig. Francesco Tschann, della medesima diocesi.
23 » » Monsig. Pietro Weber, della diocesi di Treviri.
» » » Monsig. Giulio Chiavoni (Roma).
» » » Monsig. Costantino Aiuti (Roma).

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

6 maggio 1921. Il sig. barone Camillo de Warenghien, dell'archidiocesi di Parigi.
11 giugno » Il sig. comm. Domenico Silvestri, dell'archid. di Perugia.
» » » Il sig. conte Fabio Carducci Artenisio, dell'archidiocesi di Taranto.
» » » Il sig. Luigi M. Cabello Lapiedra, della diocesi di Madrid.
» » » Il sig. conte Bandino Ugurgieri della Berardenga, dell'archidiocesi di Siena.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

11 giugno 1921. Il sig. cav. Francesco Zonghi Lotti, della dioc. di Fabriano.
» » » Il sig. Leone Klecki, dell'archidiocesi di Varsavia.
» » » Il sig. Tullio Gualdi, di Roma.

NECROLOGIO

17 giugno 1921. Monsig. Gaetano Pizzi, Vescovo di S. Severo.
18 » » Monsig. Anselmo Evangelista Sansoni, Vescovo di Cefalù.